

## บังกอลอร์: นีหรือเมืองไอที?



ไม่มีส่วนไหนของเมืองบังกอลอร์ที่บ่งบอกว่านี่คือเมืองไอทีของอินเดียที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก แม้ว่าดิฉันจะพยายามสอดส่องมากเพียงใดก็ตาม ตึกสูงแบบบ้านเราไม่มีให้เห็น ประเภทถนนสี่ลม-สาทรไม่ต้องแม้แต่คิด สภาพบ้านเรือนไม่ว่าจะเป็นบ้านเดี่ยวหรือตึกแถวอยู่ในสภาพทรุดโทรม ถนนหนทางก็ไม่กว้างขวาง เป็นหลุมเป็นบ่อ ไม่มีทางด่วน แคมรถติดสุดๆ และเสียงแตรดังเสียงดูตลอดเวลา การจราจรในกรุงเทพฯต้องเรียกเขาว่าพี

ผู้คนส่วนใหญ่จากราว 6.5 ล้านคนในเมืองนี้ยังอยู่ในข่ายยากจน เช่นเดียวกับคนส่วนใหญ่ของประชากร 1.1 พันล้านคนของประเทศ จอดรถสี่แยกไหน จะมีขอทานมาเคาะกระจก ผู้หญิงมาเดี่ยวๆ บ้าง อุ้มลูกมาบ้าง หรือไม่ที่เป็นเด็กเองอาจมีการตีลังกาแสดงความสามารถก่อนยื่นมือทำท่าขอข้าวกิน



นับตั้งแต่มีการปฏิรูปเศรษฐกิจในยุค 1990 เศรษฐกิจอินเดียขยายตัวอย่างต่อเนื่อง เฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 6-7% แม้จะไม่ร้อนแรงเท่าเมืองจีน แต่นับได้ว่าเป็นการเติบโตที่น่าจับตามอง เหมือนประเทศเปิดใหม่อีกหลายประเทศที่ยังสามารถทำตลาดได้อีกมาก

สำหรับบัณฑิตร ด้วยความที่วางตั้งแต่อดีตเป็นที่ตั้งของหน่วยงานรัฐที่ผลิตเครื่องบินรบและหน่วยงานด้านสำรวจอวกาศ ทำให้เมืองทางตอนใต้ของประเทศแห่งนี้มีมันสมองด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นทุนเดิม

ครั้นในยุค 1970 เมื่อผู้บริหารมีวิสัยทัศน์จะสร้าง 'เมืองอิเล็กทรอนิกส์' ขึ้นมา เลยทำให้มีบริษัทต่างชาติเข้ามาตั้งฐานที่นี่ จากฮาร์ดแวร์ก็พัฒนาสู่ซอฟต์แวร์และการให้บริการทางไอทีที่สำคัญบริษัทอินเดียเองได้ผงาดขึ้นมาในระดับสากล เจ้าใหญ่ที่ควรรู้จัก 3 รายคือ Tata Consultancy Services (TCS), Infosys และ Wipro

TCS เก้าแก่ที่สุดและใหญ่ที่สุด มีพนักงาน 96,000 คน และเป็นหนึ่งในอีกหลายบริษัทของเครือ Tata Group ซึ่งเป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดในอินเดีย ทำทุกอย่าง เช่น เหล็ก รถยนต์ โทรคมนาคม โรงแรม ฯลฯ



หลักๆ แล้วบริษัทเหล่านี้ทำธุรกิจสองส่วน หนึ่งคือรับจ้างผลิตซอฟต์แวร์ตามสเปคที่ลูกค้าสั่ง และอีกด้านเป็นงาน BPO หรือ business process outsourcing คือรับจ้างทำส่วนงานที่บริษัทอื่นว่าจ้าง เช่นทำบัญชี, เงินเดือน, call center, บริหารบุคคล เป็นต้น ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้เพราะโลกได้เชื่อมต่อกันผ่านอินเทอร์เน็ตและระบบโทรคมนาคมที่นับวันมีราคาถูกมากยิ่งขึ้น



คนที่ทำงานในอุตสาหกรรมไอทีทั้งประเทศอยู่ที่ราว 1.6 ล้านคน ส่วนใหญ่กระจุกตัวที่ บังกลาฮอร์ แม้ว่าเมืองอื่นๆ อย่างเช่น ไน มิบู เดลี ต่างเร่งลด แลก แจก แถมเพื่อจูงใจให้นักลงทุนให้มาที่เมืองของตัวเองก็ตาม

การจ้างงานในอุตสาหกรรมที่ต้องใช้ความรู้เช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงคุณภาพการศึกษา นี่คือนิสัยที่ชาวอินเดียต่างยึดมั่นดี ให้กับการที่ครั้งหนึ่งต้องอยู่ในเครื่องจักรภาพ ระบบการศึกษาของอังกฤษได้ทิ้งรากฐานอันแข็งแกร่งทางด้านวิชาการและภาษาอังกฤษเอาไว้ให้

พลิกดูหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษซึ่งมีหลากหลาย ต้องยอมรับในการใช้ภาษาได้สละสลวยชวนอ่าน ส่วนทักษะการพูด ไม่ต้องพูดถึง ไม่เป็นสองรองใครแน่นอน คนอินเดียเป็นคนช่างพูด ช่างเจรจาอยู่แล้ว และนั่นเป็นพื้นฐานที่ทำให้พวกเขาสามารถเข้าถึงตำราภาษาอังกฤษ และสามารถโต้ตอบเวลาติดต่องานได้อย่างสบายๆ



ส่วนทักษะด้านเลขและวิทยาศาสตร์ ที่ได้พูดคุยกับคนในวงการซอฟต์แวร์ ต่างพูดเหมือนกันว่าหลักสูตรของเขาเน้นเรื่องนี้ตั้งแต่เด็ก วิธีการเรียนการสอนของเขาทำให้เด็กซึมซับไปเอง เพราะเน้นการใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าการมาเรียนด้านทฤษฎี  $1 + 1 = 2$  เท่านั้น

เมื่อเอาสองความรู้หลักมาบวกกัน จึงเข้าใจได้ไม่ยากว่าทำไมคนอินเดียถึงเก่งด้านไอทีจัง จริงอยู่ที่ตอนนี้บริษัทอินเดียส่วนมากจะรับจ้างผลิตซอฟต์แวร์มากกว่าการผลิตของตัวเองออกมา บางคนอาจมองว่าอินเดียไม่ได้ต่างอะไรจากโรงงานที่มีแรงงานถูก แต่เพียงเท่านี้ โรงงานที่ว่าก็สร้างรายได้ปีละราว 4.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐเข้าไปแล้ว

ผู้บริหารของทั้ง TCS และ Wipro คิดตรงกันว่า ที่พูดกันมากกว่าอินเดียประสบความสำเร็จนั้น สำหรับพวกเขาเป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น มองตึกรามบ้านช่องเก่าแก่ซอมซ่อ คนเดินถนนที่บางคนไม่ใช่แม้แต่รองเท้าแตะ แล้วหันไปมองคนรุ่นใหม่มีการศึกษาในบริษัทยักษ์ใหญ่สัญชาติอินเดียแล้ว บอกได้คำเดียว เหมือนสโลแกนของการท่องเที่ยวอินเดียค่ะว่า "Incredible India!"

วีณารัตน์ เลานภคกุล

ซีพีจอร์โลก ซีพีจอร์ลงเท้า

ท่องโลก อ่านหนังสือ ดูหนัง ตามข่าว Permalink : <http://www.oknation.net/blog/veenarat> (เนชั่นสุด 31 สิงหาคม 2550)